

HEIMIR

III. árgangur

WINNIPEG, 1907.

10. blað.

STEPHAN G. STEPHANSSON:

MILLI LESMÁLS OG LJÓÐA

Á undan upplestri kvæða í gamlársgildi.

Í óveðrunum árin lengst af mætast,
Og úti' er kalt og hróllsamt flestri þjóð.
Og nú finst ykkur ætli' á ilt að bætast,
Því innifyrir kveði' eg vetrarljóð.

Eg skil það, vin, hvað veldur ótta þínum:
--En varnir engar geri' um sjálfan mig—
Þú kvíðir við að krokna' í ljóðum mínum,
Frá kolastónni' ef hreyfa yrðir þig.

Samt el eg von, að ykkur hepnist þrautin,
Þó engan vermi þetta, sem eg hef',—
Því jafnvel ísinn út' við jarðarskautin
Er undarlega fjarstæður við kvef.

Þau hafa stórskemst lungun okkar landa
Í lágsléttunnar berkласýkis reit,—
En jafnvel þeim er auðveldast að anda
Í útlofti' í hárra fjalla sveit.

Svo kvíðið engu fimbulvetrar fári,
—Því frostleysan er stundum synda gjöld—
En takið sól og sumri' í nýju ári
Í sátt við liðið fyrir tunglskinskvöld.